

oorspronkelijks aan; doch men neemt ze op omdat men ook alweêr niet zeker weet waarnaar ze zijn bewerkt. Het zou niet moeilijk vallen hier voorbeelden te noemen; doch waarom een vaderlandsch collega verdriet aangedaan?

Aan ons geval, dat wij ten zeerste betreuren, heeft allerminst de bewerker schuld. Met volle recht heeft de heer l'Ange Huet geprotesteerd en op gezag van onzen directeur-uitgever houden wij 't er voor dat ook de tusschenpersoon volkomen onbewust was van het feit dat hij ons een vertaling gaf in plaats van een oorspronkelijk stuk.

Hiermede schijnt ons de quaestie voldoende toegelicht.

We kunnen nu over wat anders praten. Het is niet altijd gemakkelijk de voor ieder overtuigende bewijzen te leveren dat een auteur wat al te veel van zijn lievelingsauteurs in zijn werken overneemt. Maar, als men nu twee coupletten leest, die zóó op elkander gelijken als de hieronder vermelde, dan wordt de waarschijnlijkheid van slaafsche navolging toch al héél groot:

HÉLÈNE SWARTH:

Zeg, wat klopt ge zoo woest,
Of ge wegvlieden moest,
Angstig hart, in mijn boezem gevangen?
Sla uw vleugels niet stuk.
Hart, is vrijheid geluk,
Vlieg het venster uit met uw verlangen!

De dichter G. W. LOVENDAAL:

Arme duif van mijn hart,
In mijn borst zoo vol smart
Als in sombre kevie gevangen,
O, mijn lijdend geluk
Beuk uw vleugelen niet stuk
Op de tralies in doodend verlangen.

De dichter G. W. Lovendaal plukte zijn eerste lauweren anno 1880, toen bij de firma J. B. Wolters te Groningen was verschenen de bundel *Lied der Liefde*, bevattende niet één lied, maar een aardige portie vaerzen, waarin hij toont onze oude dichters grondig bestudeerd te hebben. „Een eigen gedachte heeft hij nog niet. Vele versjes, te vele, zijn slechts erotische gemeenplaatsen, nageneuried op bekende wijzen” zegt Huet. Nog altijd schijnt die eigen gedachte niet gekomen te zijn en het na-neuriën is gewoonte geworden.

In zijn nieuwen bundel „*Roode en witte rozen*,” is al heel weinig oorspronkelijkheid. Evenals vele anderen, heeft de heer Lovendaal uitverkoren modellen wat al te dicht op den voet gevolgd en daardoor maakt zijn verzameling liederen en sonnetten den indruk van hier en daar dragelijk, op vele plaatsen jammerlijk na-dichtsel van poëzie, die men in onzen tijd op eenigen prijs stelt.

We vinden gedichten in dezen trant:

Toen hebben mij haar witte leliehanden
In blijde extase boven 't stof geheven,
En 'k zag de geesten in den lichtglans treden,
En vlammenharten in hun boezem branden.